

UKRAINIAN DAILY... FOUNDED 1893... Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Subscription rates table with columns for PEREPLATA (single copies) and SUBSCRIPTION RATES (monthly, quarterly, semi-annual, annual).

Кожна зміна адреси коштує 10 центів. За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРЕЗИДЕНТ ПРО СТАН УНІІ

З даєм 3 січня почав радити новий Конгрес, з черги 82-гий, до якого приваляють велику вагу. Дехто заповідає, що він буде чи не найважливішим з усіх Конгресів. Згідно з Конституцією, він радитиме два роки. Отже впродовж цього часу надійдуть таких важливих подій, які готові заважити на дальшій долі цілої нації.

Президент на самому вступі свого Послання ствердив, що очі цілого світу звернені нині на репрезентантів вільного народу, зібраних в Конгресі. Відповідно до їх поведінки судитимуть, чи демократичні народи є спроможні дати відсіч смертельному висилковій їхньому способу життя.

Послання президента виразно вказує на ворога Америки і вільного людства. Це той самий, що є причиною проливу крові в Кореї; це російська комуністична диктатура, яка змагає, крок за кроком, до опанування світу.

Проте положення демократій не є безнадійне. Навпаки, президент Труман переконаний, що вільний світ має силу і засоби та що воли більш від тих, якими розпоряджає комуністична диктатура.

До такої характеристики теперішнього положення Унії і вільного світу, президент предпоставив Конгресові в загальних зарисках ширшу програму, яка вимагає від кожного з нас великої посвятності. Оборона Америки та допомога в обороні інших вільних країн коштуватиме багато, так багато, що це дасть незабаром відчуття кожному в кожній ділянці нашого життя.

Президент закінчив це Послання словами: "Така є наша ціль: мир, воля і справедливість. Будемо здійснювати ту ціль з рішучістю і покорою, благодячи Божого Провидіння, щоб в усіх наших починках ми виконували Божу волю".

Президент закінчив це Послання словами: "Така є наша ціль: мир, воля і справедливість. Будемо здійснювати ту ціль з рішучістю і покорою, благодячи Божого Провидіння, щоб в усіх наших починках ми виконували Божу волю".

Коли буде чергова агресія?

Югославський маршал Тіто домагається, щоб Західні країни забрали свої війська зі стратегічно безваріантної Кореї, через передуманим озброєння Західної Німеччини, а навіть, щоб згодилися на ще одні переговори Чотирьох Потуг, отже Америки, Англії, Франції й Росії, і так пробували недопустити до третьої світової війни.

Коли ітапайські комуністи пішли проти Кореї супроти всяких передбачувань американської розвідної служби, то — як зазначають вашигтонські кореспонденти — ця служба може помилятися і тепер, і тому Тефрт радше вірить вістям

Іван Кедрин.

ВІРА У ВЛАСНІ СИЛИ

Вже була мова про це на сторінках "Свободи", що коли у березні 1923 року Рада Амбасадорів, як орган Найвищої Ради мирової конференції у Парижі, присудила Східну Галічину Польщі, то українському громадянству Західної України, що вірило в оптимістичні заповнювання закордонного уряду Диктатури ЗУНР, — грозило повне психічне заломання.

Усі ці голоси, як бачимо, змагають до одного: стримати комуністичну агресію. Тіто, як найближчий сусід совєтських сателітів, найбільше загрожений цією агресією і тому він робить усі можливі спроби, щоб не впасти жертвою нового кремлівського потягнення.

Виходячи з такого зложення, Тіто змагає до цього, щоб Америка мала вже в цьому часі доволі сили, щоб стати в обороні Західної Європи і Тіта. Дивним збігом обставин, сенатор Тефрт теж набрав переконання, що Совети нападуть на Європу в квітні або в травні, хоч говорить інакше, себто, що нема на це доказів.

Тепер ідеться про те, хто має рацію в такому передбачуванні? На доказ, що Тіто може мати рацію, наводять брати Алсопи повідомлення про атомний вибух в Совстах у вересні 1949 р. Знає це сталосся, Вашингтон думає, що Советів нема потреби боятися, бо вони живуть у страху перед атомбомбою Америки.

від Тіта і на таку небезпеку дає раду на свій спосіб.

Годі ствердити, наскільки тут оправданий погляд сен. Тефрта, якому інформація про Тіта міг постачати Стюарт Алсоп, який минулого року їздив до Югославії і розмовляв з маршалом Тіто. Очевидно, що й Тіто може помилятися. Серед такого пливкого положення в світі, як тепер, може помилятися і Більшій Дім у своїх рахунках.

Требачити відрізнявати віру у власні сили, як джерело творчого конструктивізму та всебічної енергії виключно зі збройною боротьбою за визволення, від віри у виключне значення власної сили для визвольницької боротьби. Або іншими словами: коли хтось думає, що можна виключно лише власними силами здобути недержавному народові державність, — то робить трагічну помилку.

Требачити відрізнявати віру у власні сили, як джерело творчого конструктивізму та всебічної енергії виключно зі збройною боротьбою за визволення, від віри у виключне значення власної сили для визвольницької боротьби. Або іншими словами: коли хтось думає, що можна виключно лише власними силами здобути недержавному народові державність, — то робить трагічну помилку.

І це гасло є актуальне, як і та моральна база діяння всіх народів, однаково державних, як недержавних. І, як кожне гасло, як кожна провідна засада, може бути зрозуміла правильно і фальшиво. Коли натриклад віра у власні сили народу доходить до такого самозакохання, що насторожує нарід взагалі до зовнішнього світу і каже йому закслепитися у собі та кермуватися принципами самовистачальності, то такий психологічний підхід веде простим штурком до колишньої британської політики "сплендід айзольмен" чи колишнього американського ізоляціонізму.

А що змінилось від того часу? — Багато дечого, але в світі, а в Росії і церкви не стало. Оце і все. Оце прогрес російського народу до волі і народопростава на тлі мільйонів жертв в ім'я поступу. — Ніхто цієї історичної правди і не заперечує, а напакі, всі підтверджують.

А що змінилось від того часу? — Багато дечого, але в світі, а в Росії і церкви не стало. Оце і все. Оце прогрес російського народу до волі і народопростава на тлі мільйонів жертв в ім'я поступу. — Ніхто цієї історичної правди і не заперечує, а напакі, всі підтверджують.

що примусила французів залишити Рим, у котрому вони боролися Папської держави (1870). — Пільсудський створив легіони, що спершу (аж до Роранчі) репрезентували ориєнтацію на Австрію, але ледви чи вони могли б вибороти Польщі самостійність, коли б не муготня протекція Америки (акція Падеревського і названня самостійності Польщі між 14 точками Вілсона) та Франції (акція Комітету Народового у Парижі під провідом Романа Дмовського), що її тодішній провідник, старий "тигр" Клемансо, просто визначив Польщі роллю "жандарма Сходу Європи" та головної підпори французької політики на європейському суходолі. — І чехи мали легіони, але їх створили виключно підтримці царської Росії, що на неї орієнтувалися чехи аж до Бенеша і Яна Масарика включно. Коли греки, після гекатомб жертв у своїй визвольницькій боротьбі (різня греків турками у Паргороді й інших містах, навіть проголосили вже свою незалежність (1822)), були б втрачені її, коли б не англо-російсько-французька коаліція проти Туреччини (морський бій під Наваріно, 1827) та окрема пізня російсько-турецька війна (мир в Адріанополі 1829 і лондонська конференція 1830 з призначенням грецького королівства). Історія визвольницьких рухів усіх балканських народів потверджує нашу тезу (зокрема історія змагань болгар, прославлених чудовими поєстями Івана Вазова), а російська протекція над цими рухами (суперництво з Австрією за впливи на Балканах!) була так загальною, що в Берлінському конгресі (1878) призначено Росії право влаштувати нове болгарське князівство (російські комісарі швидко притупили владчність болгар, "дарю о-свободителю", як звучить напис на пам'ятнику Олександрові II у Соп'ї).

Чи це не значить, що визвольницькі рухи і самостійна збройна боротьба не мають практичного значення? О, навпаки! Вони мають велетенське значення і моральне, і практичне, як наявний доказ перед усім світом, що нарід прагне до волі і здібний здобувати цю волю жертвами власної крові. І тому героїстичні борці, які — йдучи у бій і на смерть — не думають про відношення сил, про реальні можливості перемогти та про міжнародні комбінації, тим більше гідні прославлення, що вони, словами Лесі Українки, "контра спем сперант" (сподіються всупереч надії). Ми хочемо тільки перевести тезу, що власні змагання мусять бути згармонізовані з заходами діяти зчужиньську допомогу і що віра у виключну вагість власних сил є таксамо оманна і фальшива, як віра у виключну вагість чужиньської допомоги, без власної вкоріненості в масах самостійницької політичної думки та без власних всебічних, зокрема збройних зусиль боротися за свою свободу.

З цього логічного висновку, що зусилля здобути собі прихильність зовнішнього світу та, зокрема, зусилля здобути собі прихильність і підтримку тієї держави чи тих держав,

що на них вказує політичний розум, мусять бути таким самим імперативом у визвольницьких змаганнях, як заходи духово й мілітарно змобілізувати власний нарід. Якими шляхами здобувати собі таку прихильність інші недержавні народи, що старалися відискати свою державність, ми знаємо з всевітньої історії: і культурними змаганнями, і інформаційно-пропагандивною впертво та послідовною роботою, і товаришескими зв'язками, і користанням з дипломатичних послуг запризначених чужонаціональних чинників, і збройною боротьбою по стороні даних чужих держав, здалось би — без ніякого власного глузду і хісна. Треба в такій акції переборювати і ворожу контракцію і пробапати мур незнання, непорозуміння, неприхильності й упередження. Треба також героїстично, щоб вміти це зробити і добитися успіхів. Шлясний народи, що ім Господь подарував збройною боротьбою!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

що на них вказує політичний розум, мусять бути таким самим імперативом у визвольницьких змаганнях, як заходи духово й мілітарно змобілізувати власний нарід. Якими шляхами здобувати собі таку прихильність інші недержавні народи, що старалися відискати свою державність, ми знаємо з всевітньої історії: і культурними змаганнями, і інформаційно-пропагандивною впертво та послідовною роботою, і товаришескими зв'язками, і користанням з дипломатичних послуг запризначених чужонаціональних чинників, і збройною боротьбою по стороні даних чужих держав, здалось би — без ніякого власного глузду і хісна. Треба в такій акції переборювати і ворожу контракцію і пробапати мур незнання, непорозуміння, неприхильності й упередження. Треба також героїстично, щоб вміти це зробити і добитися успіхів. Шлясний народи, що ім Господь подарував збройною боротьбою!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Вірно і далі вірно у власні сили українського народу, але не забуваючи, що вони зможуть тільки тоді проявитися всебічно і довести до перемоги наших ідеалів, коли здобудемо муготнього союзників чи союзників і буде відповідна міжнародна конюнктура. Від пізнання таких правд культ збройної боротьби не терпить, зате зискує багато — політична думка!

Др. М. Воронцків "НАУКА Й ПОЛІТИКА" (Виступ д-ра А. Марголіна)

Виділяючи принципово політику "жорного", доповідь звертає увагу на теоретичну основу фахової політики у черпанні праобразів сучасності у минулому. На його думку — минування настільки багата, що бачуючи на ній, можна не тільки пояснити сучасність, але до певної міри передбачувати майбутнє.

Аналізуючи історію українського народу, ми бачимо про нитку постійно, більш або менш виразну. Ця нитка є своєрідна, є іншою, як в інших народів. Сьогодні називаємо її: Визвольні Змагання.

Виходячи з цих історично-основних залогень політики, д-р Марголін якраз і накреслює цілі української політичної системи. Для їхньої реалізації, він пропонує порозуміння, як і співпрацю з усіми демократичними рухами, включно з російськими, що змагають до повалення большевицького тоталізму. Пропонуючи співпрацю з тими останніми д-р Марголін вірить у ширість російських демократів і загалом у можливість існування дійсної російської демократії, як що вже не ідеальної, то бодай дуже зближеної до моделю демократії.

Аналізуючи історію українського народу, ми бачимо про нитку постійно, більш або менш виразну. Ця нитка є своєрідна, є іншою, як в інших народів. Сьогодні називаємо її: Визвольні Змагання.

Виходячи з цих історично-основних залогень політики, д-р Марголін якраз і накреслює цілі української політичної системи. Для їхньої реалізації, він пропонує порозуміння, як і співпрацю з усіми демократичними рухами, включно з російськими, що змагають до повалення большевицького тоталізму. Пропонуючи співпрацю з тими останніми д-р Марголін вірить у ширість російських демократів і загалом у можливість існування дійсної російської демократії, як що вже не ідеальної, то бодай дуже зближеної до моделю демократії.

Аналізуючи історію українського народу, ми бачимо про нитку постійно, більш або менш виразну. Ця нитка є своєрідна, є іншою, як в інших народів. Сьогодні називаємо її: Визвольні Змагання.

Виходячи з цих історично-основних залогень політики, д-р Марголін якраз і накреслює цілі української політичної системи. Для їхньої реалізації, він пропонує порозуміння, як і співпрацю з усіми демократичними рухами, включно з російськими, що змагають до повалення большевицького тоталізму. Пропонуючи співпрацю з тими останніми д-р Марголін вірить у ширість російських демократів і загалом у можливість існування дійсної російської демократії, як що вже не ідеальної, то бодай дуже зближеної до моделю демократії.

Аналізуючи історію українського народу, ми бачимо про нитку постійно, більш або менш виразну. Ця нитка є своєрідна, є іншою, як в інших народів. Сьогодні називаємо її: Визвольні Змагання.

Виходячи з цих історично-основних залогень політики, д-р Марголін якраз і накреслює цілі української політичної системи. Для їхньої реалізації, він пропонує порозуміння, як і співпрацю з усіми демократичними рухами, включно з російськими, що змагають до повалення большевицького тоталізму. Пропонуючи співпрацю з тими останніми д-р Марголін вірить у ширість російських демократів і загалом у можливість існування дійсної російської демократії, як що вже не ідеальної, то бодай дуже зближеної до моделю демократії.

Аналізуючи історію українського народу, ми бачимо про нитку постійно, більш або менш виразну. Ця нитка є своєрідна, є іншою, як в інших народів. Сьогодні називаємо її: Визвольні Змагання.

Виходячи з цих історично-основних залогень політики, д-р Марголін якраз і накреслює цілі української політичної системи. Для їхньої реалізації, він пропонує порозуміння, як і співпрацю з усіми демократичними рухами, включно з російськими, що змагають до повалення большевицького тоталізму. Пропонуючи співпрацю з тими останніми д-р Марголін вірить у ширість російських демократів і загалом у можливість існування дійсної російської демократії, як що вже не ідеальної, то бодай дуже зближеної до моделю демократії.

